

ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်အပ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ (၄)

အကပ္ပိယ အသားများ

ကျွန်ုပ်တို့ အစွလာမ် သာသနာဝင်များ အနေဖြင့် ဝက်သား မစားသုံးသည့် ကိစ္စသည်လည်း- အဘယ်ကြောင့် မစားသုံးရသနည်းဟု မကြာခဏ စောကြောခံရသော အကြောင်းအရာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကျမ္ဘာရေးရှုဒေါင့်-ဆေးပညာရှုဒေါင့်မှ မည်သို့ ရှင်းပြစေကာမူ- ဘဝင်တကျ လက်ခံပေးနိုင်စွမ်း မရှိချေ။ ယင်းမှာ မိမိတို့ ဘာသာ တရားကိုယ်စီမှ ပြဌာန်းထားသော အကပ္ပိယ အသားများအား မေ့လျော့နေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သာသနာတိုင်းတွင် ဉာဏ်စဉ်တော်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များက နောက်လိုက် ဒကာများအား မစားသင့် မစားအပ်သော အကပ္ပိယ အသားဟူ၍ တားမြစ်ထားမှုများ ရှိပေသည်။ ထိုအတွက် လူသားများ၏ စောဒကအား ပြန်လည် ဖြေ ကြားထားခြင်း မရှိချေ။ ထိုသာသနာအား ယုံကြည်လက်ခံသူသည် ထိုသာသနာမှ ပြဌာန်းထားသော အကပ္ပိယ အသားများကို ရှောင်ကြည်ရမည်မှာ ဝတ္တရား ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ ရှောင်ကြည်ခြင်း အတွက် ထိုသာသနာမှ မဟုတ်သူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ပုတ်ခတ်စော်ကားခြင်း၊ စောဒက တက်ခြင်းမှာ စိတ်ဓါတ်ရေးရာ မရင့်ကျက်သူ၊ မိမိ ဘက်ကို မိမိမကြည့်ဘဲလျက် သူတစ်ပါးအား အပြစ်တင်စောသူသာ ဖြစ်တော့သည်။ ဤသို့ မဘွယ်မရာသော စိတ်ဓါတ်ရေးရာ အကုသိုလ်များ မသင့်ရစေရန် ကျွန်ုပ်တို့၏ ညီနောက် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အား ပြောပြရ မည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝန်တာသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အတွက် ကိုယ်တော်ဂေါတမ တားမြစ်ခဲ့သော အသားများမှာ လူ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ဇွေး၊ သစ်၊ ဝံ၊ အောင်း၊ မြွေ- အသားတို့ ဖြစ်သည်- (မဟာဝဂ္ဂ ၂၈၀၊ ၂၈၁)။ ထိုအသားများအား မစားရသည့် အကြောင်းများကို ပြောဆိုစဉ်တွင် ယုတ္တိခိုင်မာသော အကြောင်းပြချက်များ မရှိချေ။ ဆင် သား- မြင်းသားကို မစားရခြင်းမှာ ဆင်၊ မြင်းတို့သည် မင်းတို့၏ အသုံးအဆောင် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မင်းတို့ ငြိုငြင် နိုင်ခြင်းကြောင့် ဟု သာ ဆိုထားပေသည်။ ထိုအဖြေသည်လည်း ယုတ္တိဖြင့်ကြည့်လျှင် အားနည်းလှပေသည်။ အခြားသော အသား များ အတွက်မူ အကြောင်းပြချက် မရှိချေ။ မည်သို့ဆိုစေ- ယုတ္တိရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ- သူတို့ အတွက် အကပ္ပိယ အသားများဟု သတ်မှတ်ထားရာ အတွက် ရှောင်ကြည်ခြင်းအား ကျွန်ုပ်တို့ အစွလာမ် သာသနာဝင် များမှ စောဒကတက်ခြင်း၊ ပုတ်ခတ်ခြင်း၊ သရော်ခြင်းများ မရှိချေ။

အစွလာမ် သာသနာဝင်များ အတွက် အကပ္ပိယ အသားများ အဖြစ်ပြဌာန်းထားသော ခွာကွဲ၍ စားမြုံ့မပြန်သော အသား (ဝက်သား) ဟူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာများ အတွက် ပြဌာန်းထားသော ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ဇွေး၊ သစ်၊ ဝံ တို့၏ အသားမျိုးနွယ်တွင် ပါဝင်သော အသား ဖြစ်ပေသည်။ အဆိုပါ သတ္တဝါများသည်လည်း ခွာကွဲလျက် စားမြုံ့မပြန် သော သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ ဆိုလျှင် ကိုယ်တော်ဂေါတမ အနေဖြင့် ဝက်သားကို အမည်နာမဖြင့် မတားမြစ်ခဲ့ဟု ဆိုဘွယ်ရှိပြန်သည်။ ထိုအတွက် စောဒကမှာ သက်သတ်လွတ်စားသော ခတ္တိယ မျိုးရိုးမှ ဖြစ်သော ကိုယ်တော် ဂေါတမသည် မစ္စိမ

ပဋိပဋ္ဌာ လမ်းစဉ်အရ အသား၊ ငါး၊ ဝတ္ထုများအား ဘုန်းပေးစားသောက်ရသော်လည်း ဝက်သား စားခဲ့သည်ဟူသော အထောက်အထားမှာ အငြင်းပွားဘွယ် ဖြစ်နေပြန်သည်။ အများစုကြီး လက်ခံစွဲကိုင်ထားသော-- **ကိုယ်တော်ဂေါတမသည် ပန်းတိမ်သည် စုန္ဒ ဆက်ကပ်လူဒါန်းသည့် ဝက်ပျိုဖြူသားအား ဘုန်းပေးစားသုံး၍ သွေးဝမ်းသွားလျှက် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့ရသည်**-- ဟူသော အထောက်အထားမှာ ရာနန်းပြည့် မှန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ထိုအဆိုမှ-- ပန်းတိမ်သည် စုန္ဒ လူဒါန်းသည့် ဆွမ်း (အစာ)ကို **အသီတိ** ဟု ဖော်ပြ၍၊ ဆရာတော် ရှင်ဥက္ကဋ္ဌက သူ၏ ကန်တော့ပန်း စာအုပ်တွင် အသီတိ ဆိုသည်မှာ မိုးဦးကျရာသီတွင် ပေါက်သော **ဝက်နင်းမို့** ဟုခေါ်သော မှိုတစ်မျိုးဟု ဆိုထားပေသည်။ အလားတူ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကဲ့သို့ အခြားသော ဗုဒ္ဓသာသနာဂိုဏ်းများကမူ အသီတိကို မြောက်ဥ ဟု ဆိုပေသည်။ ပါဠိအဘိဓာန်များကို လိုက်ကြည့်လျှင် **ဝက်** သတ္တဝါကို သူကရ (နီပေါဘာသာဖြင့် စုကာရ်)၊ အသားကို မံသ (မာ့ဆ်)၊ ထိုနှစ်လုံးပေါင်း၍ ဝက်သားကို သူကရ-မံသ (စုကာရ်မာ့ဆ်) ဟု ခေါ်ပေသည်။ ထိုသို့ ဆိုလျှင် ဆရာတော် ရှင်ဥက္ကဋ္ဌပြောသော **အသီတိ** ဟူသည့် ဝေါဟာရသည် အဘိဓာန်အာဖြင့် ပိုမို နီးစပ်မှု ရှိပေသည်။ အဘိဓာန်တွင် မှိုသိမ် ကို **အာသိတာ** (နီပေါ ဘာသာဖြင့်- အာဆီးတ်) ဟု ခေါ်ကြောင်း တွေ့ရ၍ အသီတိ ဟူသည် အာသိတာ နှင့်သာ နီးစပ်လျှက် သူကရ-မံသ နှင့် ဆက်စပ်မှု အလှမ်းဝေးနေပေသည်။

မည်သို့ ဆိုစေ-- ဘာသာတရားတိုင်းတွင် အကပ္ပိယ အသားဟူသည် ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း- ထို့အတွက် မိမိသာသနာမှ ပြဋ္ဌာန်းထားသော အကပ္ပိယ အသားများကို မေ့လျော့နေလျှက် သူတစ်ပါးဘာသာမှ ပြဋ္ဌာန်းထားသော အကပ္ပိယ အသားများအား စောဒက တက်နေခြင်းမှာ မလျော်ကန်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် ပြောဆိုရှင်းပြလျှက် နားလည်မှု တည်ဆောက်ရမည်၊ အပြန်အလှန် လေးစား အသိအမှတ်ပြုပေးရမည်သာ ဖြစ်သည်။

သီးခြား ဆွေးနွေးလိုက htaylwinoo@islammyanmar.com သို့ ကြွခဲ့ပါရန်။

ကုန်ဘာနီပြုလုပ်ခြင်းသည် ပိဋကတ်တော်လာ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ တစ်ဦးအဖြစ် ဂုဏ်အင်္ဂါများ နှင့် ကိုက်ညီကြောင်း ဆက်လက် ဖော်ပြပေးပါမည်။---